

А ето и нашия старъ познайникъ — *пъстриятъ кълвачъ*. Звѣнкото чукане на неговия клюнъ по коритѣ на дърветата се чува отдалечъ. Клюнътъ му намира

1. Дърволазка
2. Горска зидарка

изподъ коритѣ на дърветата личинкитѣ на множество вредни насѣкоми и съ помощта на дългия си грапавъ и лепкавъ езикъ ги прибира и гълта. Презъ зимата пъстриятъ кълвачъ, сѣщо и зелениятъ и черниятъ кълвачъ, се храни освенъ съ насѣкоми, но и съ семенцата на еловитѣ и боровитѣ шишарки. Но съ това не принася никаква вреда, защото обикновено на всѣко дърво има шишарки въ голѣмо количество.

Спрѣхме до единъ боръ и забелязахме подъ него разхвърлени по снѣга твърде много изкълвани шишарки. Кълвачътъ ни забеляза и грѣмко закрѣска: „Чши! Чши!“ и бързо отлетѣ на единъ по-далеченъ боръ. Докато наблюдавахме кълвача, другитѣ птички на орляци на орляци бързо се

отдалечаваха отъ насъ, и гласовѣтѣ имъ постепенно утихваха. Тръгнахме. Не минахме нѣколко крачки, и отново настана пълна тишина. Презъ зимата въ гората тази картина е нѣщо обикновено. Птицитѣ се събиратъ на ята, прелитатъ дружно отъ едно мѣсто на друго и следъ това изведнажъ не виждашъ нито птичка. Изпокриватъ се. Следъ малко отново почватъ да чирикатъ, да се събиратъ и на орляци изъ невиделицата пакъ се появяватъ.